

Слово при опелото на блаженопочившия проигумен архимандрит Тимотей

ОТ НАСТОЯЩИЯ ИГУМЕН НА МАНАСТИРА ПАРАКЛИТ АРХИМАНДРИТ МОИСЕЙ

„Давид, син Иесеев, царува над цял Израил. Той царува над Израила четирийсет години...И умря в дълбока старост сит на живот“ (1 книга Парал. 29,26-28)

Този цитат от първата книга Паралипоменон ни идва в мисълта Ваши Високопреосвещения на Неа Смирни Симеон, на Адриануполи Амфилохий, Ваши Високопреподобия игумени на манастири, почитаеми отци и обични братя, изпрацайки от времения във вечния живот многоуважаваният ни духовен старец архимандрит Тимотей, който след като до вчера ръководеше манастир «...четирийсет години...почина», наистина, «в дълбока старост, сит на живот». «Но аз вярвам, че ще видя Господнята благост в земята на живите.» (Пс. 25,13). След дълго и мъчително боледуване, което само доказва неговата силна вяра, почина след почти девет десетилетия земен живот и шест десетилетия църковна служба, освобождавайки се от земните трудове. Ние станаме свидетели на неговата Божествена ревност във вярата, евангелската му чистота, непрестани грижи за църквата, безпочивният му

труд, духовните му наставления и на безпределното му милосърдие и благородство.

Блаженопочиналият о.Тимотей, скромн и нетърсещ слава още докато беше сред нас, не обичаше и не искаше да се говори и пише за неговите дела и духовни подвизи. Уважавайки това негово желание и след неговото преселение от този тлетворен свят, няма да споменем за многобройните му духовни подвизи. Но все пак не може да не изпълним своя дълг в този момент да споменем поне част от решаващите години от неговия живот, за което молим да ни прости блажената му душа.

Роден през 1933 г. в град Воронеж, централна Русия, от гръцкото понтийско семейство на Георги Сакка и Деспина Йордану(Йорданова) с името Йоан при свето кръщение. Израснал в Евпатория на Крим, където съветските власти през 1938 г. заточили родителите му. Там е учил в руски училища с прекъсвания заради втората световна война. През 1941 г. Крим е завладян от немските войници до 1944 г., когато е освободен, но в полуразруха. Четиричленното вече семейство, тъй като през 1942 г. му се ражда брат (блажено починалият старец Киряк). По това време семейството търпи глад, нещастия и смъртна опасност. В последствие, както повечето гърци на Крим, са заточили пак от съветските власти на Коканд в Узбекистан дълбоко в дивата е негостоприемна централна Азия, където цели четири години се борели за оцеляването си. За радост по Божия промисъл през 1948 г. успели да дойдат в Гърция по покана на техни роднини.

Петнадесетгодишен тогава, Йоан трябвало с много труд да изкарва насъщният си хляб, като посещавал и вечерно училище, за да завърши средно образование през 1958 в Пирея. На следващата година се записва в Богословският факултет на Атинския университет и го завършва през 1963 г.

Решаващо за неговия живот става запознанството му със светогорския монах Херувим Карамбела, по-късно архимандрит ктитор, основател и първи игумен на манастира Параклит. До неговата кончина през 1979 г. остава негов ученик и духовно чедо.

През 1962 г. е постриган за монах с името на апостол Тимотей и ръкоположен за дякон. Две години по-късно е ръкоположен за йеромонах и за архимандрит и поставен за председател на църквата "Св. Панталеймон" в Керацину.

През 1966 г. е преместен в храма "Св. Троица" на руското подворие в Атина

до 2007 г., когато се пенсионира. През тези 40 години в този исторически храм той се погрижва за обновлението, но на първо място да създаде около него духовен енорийски живот с ежедневна св. Литургия, честа изповед и духовни беседи. Особено в подземната част, направена като римските някога катакомби с непрекъснати духовни занимания. В тези служби и духовни занимания вземат участие много млади хора, търсейки правия път, които днес заемат различни длъжности в църквата като пастири и богословски преподаватели.

През 1970 г. поема грижите за руския старчески дом в Аргирополи на Атика. До неговата кончина е председател на благотворителното дружество "Света Троица", към което принадлежи и старческият дом и което и до днес съществува благодарение на благотворителния труд на неговите духовни чедата.

През 1980 г. става трети игумен на манастира Параклит след оттеглилият се вече блаженопочивш архимандрит Игнатий Пулупати. Остава игумен до преди няколко месеца, оттегляйки се заради болестта. През тези 40 г. беше изграден централният храм и значителна част от сегашните сгради на манастира. Въведе светогорския общежителен устав в манастира. Успоредно с това създаде печатница за издаване на духовна литература за просвещаване на народа. Безплатни брошури с откъси от поученията на св. Отци, които възлизат на близо 10 милиона копия.

Обичта и грижата му към всички християни и извън пределите на Гърция се виждаше от издаваните книги и брошури на различни езици и изпращани до: Русия, Украйна, Грузия, Полша, Албания, Сърбия, Словакия, Румъния, България, Италия, Турция, Индия и др. страни.

С помощта и пожертвованията на благочестиви християни изгради три храма в Африка, църква на св. Павел в гр. Ригио, Италия и един старчески дом за гръцки русоподий в Тифлида, Грузия.

Последно с колкото сили му бяха останали от старостта и болестта, основна грижа му беше завършването на храма "Св.Тимотей Приконису" в Неа Платия Оропо, който построи с пожертвованията на духовните му чедата и на местните хора.

Дано ни позволява да споделим, че през 2003 г. блаженопочившият руски патриарх Алексий го награди с ордена на равноапостолен Владимир за духовния му принос към руския народ. През 2006 г. гръцкият Св. Синод го

награди с ордена златен кръст на св.апостол Павел за дългото и вярно служение на Божието лозе.

След като припомним накратко земният път на нашия духовен старец и се покланяме пред неговото тяло, от където е излезнала безсмъртната му душа, виждаме, че си е останал един смирен монах за повече от 60 години. Тъй като неговата кончина е настъпила, а земният му живот е минало, се утешаваме с мислите на светогорския старец, който казва:

«Целият живот на монахът е отдаден на Бог... Накрая смъртта и погребването на тялото му в земята е последното дело на отдаване на Бог... Не само волята му, не само надеждата му, но сега и тялото му е безжизнено като земен хляб. Не се погребва като мъртъв от болест или от старост. Предлага се като Богослужебен дар с благодарност към Бога, за да подежда и върху него благодатта на Св. Дух както поиска. Преди да почине телесно, той се е отказал от волята си и всичко земно, починал е «за всички и заради всичко», за да се всели в него Вечният и Нетленият. Така смъртта на тялото му е приела като бащинска грижа на Бог с цел за цялостно очистване, възкресяване и свобода».

С разрешението и благословението на нашите Иерарси, на които сме дълбоко благодарни за това, че взеха участие на опелото на вече блаженопочиналия ни духовен старец, да завърша словото си с утешителните думи на един древен отец на църквата св. Киприан Картагенски:

«Нека не се натъжаваме скъпи християни, за отиването на нашите братя при Бог, знаейки, че не са изгубени, а само заминали от нас... Христос, Който пострада и възкръсна за нас, ни успокоява, казвайки: «Аз съм възкресението и животът, който вярваме в Мене и да умре, ще оживее» (Йоан 11:25). И така, ако вярваме в нашия Господ Иисус Христос и на Неговите обещания, няма никога да умрем. Да не забравяме също, че смъртта не е край, а преход към вечността. Затова да не тъжим за смъртта на тези, които обичаме. Когато пък дойде и нашият час и ни повика Бог, да тръгнем към Него без съмнение. Знаейки, че сме „пришълци и странници“ (1 Петър 2,11). Блажен е денят в който Бог е отредил на всеки от нас преселването във вечните жилища, като ни освободи от връзките на този свят, защото само така можем да отидем в рая и в царството небесно». АМИН